

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 februari 2020 met nummer RvVb-UDN-1920-0553
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0378-UDN

Verzoekende partij	de sa PROTECTIM met woonplaatskeuze te 8820 Torhout, Bruggestraat 121
Verwerende partij	het VLAAMSE GEWEST vertegenwoordigd door de Vlaamse regering vertegenwoordigd door advocaat Yves FRACOIS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8790 Waregem, Eerbrugestraat 10
Tussenkomende partij	de cv FLUVIUS SYSTEMP OPERATOR vertegenwoordigd door advocaten Sven BOULLART en Pieter DELMOITIE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Voskenslaan 149

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 4 februari 2020 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 23 december 2019.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomende partij een omgevingsvergunning verleend voor de herinrichting van de Noordlaan R34, de aanleg van een bufferbekken en een landschapspark op de percelen gelegen te 8820 Torhout, Aartrijksestraat 57, 61, 62, 66, Bruggestraat 94, 96, 100, 111, Gwijde Van Dampierrestraat 23, Industrielaan 2A, 31A, Oostendestraat 159 en Noordlaan 1, 1A, 4, 5, 7, 8, 10, 13C, 13D, 15, 17, 19, 21, 21A, 30, met als kadastrale omschrijving voor de stedenbouwkundige handelingen: afdeling 1, sectie A, nummers 895/C, 920/K, 926/D, 926/E, 927/D, 927/E, 936/P, 936/Y, 939/E, 939/F, 940/B, 942/B, 945/M, 945/N, 949/F2, 954/N, 954/V, 954/Y, 955/R, 959/E, 960/D, 971/D2, 981/C en afdeling 2, sectie B, nummers 346/P, 428/K, 428/L, 436/A, 437/L, 438/D, 4401G, 440/H, 444/L, 495/G, 506/F, 506/G, 506/1, 506/R, 506/S, 506/T, 509/G, 509/H, 511/G, 511/H, 514/L, 514/P, 517/E, 525/L, 548/D, 550/X, 550/V, 550/Y, 551/B, 552/A, 553/2, 553/C2, 553/D2, 553/Y, 841/B4; en voor de vegetatiewijzigingen: afdeling 1, sectie A, nummers 927/E, 940/B en 942/B.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 4 februari 2020 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en vernietiging tussen te komen.

De verwerende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomenende partij over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is vevat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

2.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 11 februari 2020.

De heer Michel DEBOODT verschijnt in persoon en voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Pieter DELMOITIE voert het woord voor de tussenkomenende partij. Advocaat Yves FRANOIS voert het woord voor de verwerende partij.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomenende partij dient op 6 augustus 2019 bij de verwerende partij een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor *“de herinrichting van de Noordlaan R34, de aanleg van een bufferbekken en een landschapspark”* op de betreffende percelen.

De aanvraag omvat een aantal stedenbouwkundige handelingen en een vegetatiewijziging.

Op 8, 15 en 18 november 2019 dient de tussenkomenende partij een wijziging van de aanvraag in.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Diksmuide-Torhout’, vastgesteld met koninklijk besluit van 5 februari 1979, in zone voor bestaande afzonderlijke leidingen, woongebied, woongebied met landelijk karakter, gebied voor milieubelastende industrie, agrarisch gebied, gebied voor dagrecreatie, gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorziening, een reservatie- en erfdienstbaarheidsgebied.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van:

- het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening Kleinstedelijk gebied Torhout’, goedgekeurd op 25 juni 2015: binnen de afbakeningslijn en deels binnen een zone voor landschapspark met waterbuffer en een zone voor weginfrastructuur volgens het deel- ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Woonzorgcomplex ‘De Biesen’,
- het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Torhout Noord’, goedgekeurd op 28 maart 2019: in een zone voor openbare wegenis,

- het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan 'Solitaire Vakantiewoningen Brugge- Oostende', goedgekeurd op 5 juni 2015: dit plan bevat geen relevante voorschriften voor de aanvraag,
- het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Sint- Rembertziekenhuis', goedgekeurd op 16 januari 2014: in een zone voor openbare wegenis,
- het bijzonder plan van aanleg 'Kliniek Oost', goedgekeurd op 26 maart 1997, in een zone voor openbare weg. Het plan bevat geen specifieke voorschriften van toepassing op de aanvraag.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 11 september 2019 tot en met 10 oktober 2019, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

De gewestelijke omgevingsvergunningscommissie adviseert na de hoorzitting van 19 november 2019 op diezelfde datum voorwaardelijk gunstig.

De verwerende partij verleent op 23 december 2019 een voorwaardelijke omgevingsvergunning aan de tussenkommende partij. Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde als de voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dat niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing strijdt met het belang van de ondernemingen, de stads- en staatskas, en het klimaat.

In haar kritiek op verschillende aspecten van de vergunning uit ze haar ongenoegen over de bestreden beslissing, stelt ze zich de vraag naar het nut en het beoogde doel van de vergunde herinrichting, en doet ze suggesties voor wijzigingen of alternatieven voor de aanvraag.

2.

De verwerende partij voert vooreerst aan dat de verzoekende partij, wiens maatschappelijke zetel vele kilometers van de bouwplaats ligt, haar persoonlijk belang bij de vordering niet aantoonst. Er worden ook geen statuten bijgebracht en het blijkt niet of de verzoekende partij correct in rechte wordt vertegenwoordigd door een gemandateerde bestuurder.

Ze voert vervolgens de schending aan van artikel 15,4° Procedurebesluit omdat het verzoekschrift geen duidelijk omschreven middelen bevat en het totaal ontbreekt aan wettigheidskritiek. Ze betwist ook de tijdigheid, minstens het diligent optreden van de verzoekende partij aangezien de bestreden beslissing reeds aan haar werd betekend op 23 december 2019. Tot slot stelt ze vast dat de verzoekende partij geen enkele reden van uiterste dringende noodzakelijkheid aanvoert.

3.

Ook de tussenkomen partij voert aan dat de verzoekende partij in het geheel geen redenen aanvoert die zouden aantonen dat de gevorderde schorsing uiterst dringend noodzakelijk is. Verder voert ze een gelijkaardig betoog als de verwerende partij en stelt ze dat de vordering niet op een ontvankelijke wijze werd ingesteld is (niet bijbrengen van statuten, geen geldige procesvertegenwoordiging, gebrek aan persoonlijk belang) en merkt ze op dat de verzoekende partij louter opportuiniteitskritiek voert en geen middelen ontwikkelt.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid enkel bevelen als de verzoekende partij uiterst dringende noodzakelijkheid aantoont en minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden (artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet).

2.

Uit het voorgaande volgt dat een verzoekende partij die zich op een uiterst dringende noodzakelijkheid beroept, in haar verzoekschrift, ondersteund door de nodige overtuigingsstukken, moet uiteenzetten waarom de schorsing uiterst dringend noodzakelijk is (artikel 40, §3 DBRC-decreet).

De verzoekende partij moet onder meer aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing zoals bedoeld in artikel 40, §1 DBRC-decreet (artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet).

Ze moet met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aantonen dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet ook een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen die nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat die kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Tot slot wordt van de verzoekende partij verwacht dat ze met de gepaste spoed en diligentie is opgetreden en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand heeft gewerkt of nadelig beïnvloed.

3.

Met de bestreden beslissing verleent de verwerende partij een omgevingsvergunning onder voorwaarden voor de herinrichting van de Noordlaan 34, de aanleg van een bufferbekken en een landschapspark in Torhout.

De verzoekende partij stelt zich voor als bestuurder van een vennootschap, die volgens haar toelichting gegeven op de openbare zitting, gronden en gebouwen in eigendom zou hebben, gelegen in de omgeving van de her in te richten Noordlaan.

4.

De procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is een uitzonderingsprocedure die het normale procedureverloop en de normale werking van de Raad verstoort. Dergelijke procedure beperkt ook, omwille van de strikte en korte termijnen, de onderzoeksmogelijkheden voor de Raad en de rechten van verdediging van de verwerende partij en de belanghebbende.

De aanwending van deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet daarom dan ook een 'uitzonderings'procedure blijven en beperkt blijven tot die gevallen waarbij de 'uiterst dringende noodzaak' onmiddellijk voor iedereen duidelijk is, of door de verzoekende partij duidelijk en op het eerste gezicht aangetoond wordt. Gelet op dit uitzonderlijk karakter moet de verzoekende partij dan ook aannemelijk moeten maken dat een gewone schorsingsprocedure niet het door haar gewenste resultaat kan opleveren en met andere woorden onherroepelijk te laat zou komen om de ingeroepen nadelen weg te nemen.

Ze zal met andere woorden concreet en met de nodige mate aan waarschijnlijkheid de feitelijkheden moeten aantonen die de uitzonderingsprocedure rechtvaardigen én minstens één middel inroepen waarvan de essentie en de ernst op het eerste gezicht kan worden vastgesteld.

5.

5.1

Los van de vraag of de verzoekende partij de vereiste hoedanigheid heeft om in rechte op te treden en los van de vraag of ze al dan niet een voldoende persoonlijk belang kan laten gelden bij de ingestelde vordering stelt de Raad vast dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd. De verzoekende partij zet immers op geen enkel ogenblik de redenen uiteen die aantonen of aannemelijk maken waarom de vordering uiterst dringend noodzakelijk is in de zin dat een behandeling van de zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een gewone vordering tot schorsing.

5.2

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij alleszins niet diligent optreedt om een vordering wegens uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Uit haar ingediende stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan haar betekend werd op 27 december 2019. Het getuigt niet van diligentie om dan te wachten tot 4 februari 2020 om een vordering wegens uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen, minstens verwoordt ze in haar verzoekschrift hiervoor geen aanvaardbare redenen.

5.3

Tot slot stelt de Raad op het eerste gezicht een schending vast van artikel 15,4 van het Procedurebesluit dat bepaalt dat het verzoekschrift de ingeroepen middelen moet bevatten.

Een middel bestaat uit een voldoende duidelijke aanwijzing van de geschonden geachte regelgeving of beginselen van behoorlijk bestuur. Het moet ook een omschrijving bevatten van de manier waarop die regelgeving of beginselen volgens de verzoekende partij geschonden worden.

Is het weliswaar niet noodzakelijk dat de verzoekende partij uitdrukkelijk de rechtsregels of rechtsbeginselen moet vermelden die volgens haar door de bestreden beslissing worden geschonden, toch moet de grief dermate duidelijk zijn, dat alle in het debat aanwezige partijen kunnen begrijpen welke onwettigheden aan de bestreden beslissing worden verweten zodat ze zich daartegen kunnen verdedigen, en het de Raad in het kader van zijn legaliteitstoetsing toelaat te onderzoeken of de beweerde onwettigheden gegrond zijn.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij nergens aanduidt of uitlegt waarom de bestreden beslissing onwettig zou zijn. Het is tevergeefs zoeken naar enige aanduiding van een rechtsregel of een rechtsbeginsel die door de bestreden beslissing zou geschonden zijn, minstens verschaft de verzoekende partij daar geen uitleg over. Het inhoudelijk bekritisieren van een vergunningsbeslissing zonder een onwettigheid aan te voeren, kan niet worden beschouwd als een ontvankelijk middel. Om ontvankelijk te zijn moet overigens niet enkel een geschonden regelgeving of beginsel worden aangevoerd, maar moet ook uiteengezet worden op welke wijze de vergunningsbeslissing de ingeroepen regelgeving of beginselen zou schenden.

De verzoekende partij uit in haar verzoekschrift haar ongenoegen over verschillende aspecten van de vergunning, suggereert wijzigingen of alternatieven voor de aanvraag en stelt dat de vergunning strijdt met de belangen van de "*businesses, de stads- en staatskas*" en het klimaat. Haar (ongestructureerd) betoog overstijgt het niveau van de opportuniteitskritiek niet en leest als het ware als een bijkomend administratief beroep, terwijl de procedure voor de Raad een rechterlijk beroep is.

Het komt niet aan de Raad toe om uit een juridisch niet-onderbouwd betoog af te leiden welke onwettigheden de verzoekende partij zou kunnen hebben bedoeld en zodoende zelf middelen in de plaats te stellen van de verzoekende partij.

Zelfs waar de verzoekende partij op het einde van haar betoog de schending van het gelijkheidsbeginsel inroept omdat er op haar grondgrondboringen zijn gedaan zonder dat ze daarvoor toestemming heeft gedaan, kan niet aanvaard worden als een ontvankelijk middel. Dergelijke grief heeft vooreerst niets te maken met het gelijkheidsbeginsel, bovendien duidt de verzoekende partij niet aan op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden en tot slot komt deze kritiek neer op een schending van haar eigendomsrechten, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

6.

Uit het voorgaande blijkt dat er niet is voldaan aan de in artikel 40, §2 DBRC-decreet bepaalde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het voorhanden zijn van een ernstig middel.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 14 februari 2020 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Margot DEPRAETERE

Hilde LIEVENS